

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Még egy visszapillantás a reformációra.

Az Úr Jézusnak Péterhez intézett eme szavait: „Te Péter vagy és ezen a kősziklán építem föl az én anyaszentegyházamat,” (Máté 16:18) alaposan félremagyarázták s egy teljesen téves intézményt építettek föl hamis fundamentumon. S mily csodálatos, hogy éppen Péter apostol, aki maga legtávolabb állt attól, hogy Mesterének ezeket a szavait úgy értelmezze, ahogy a római egyház, maga Péter apostol tárja elénk első levelében azokat a nagy, alapvető igazságokat, amelyek évszázadok folyamán elhomályosodtak az egyház életében s melyeket a reformációnak kellett újra a feledés homályából napvilágra hozni. Olvassuk el ennek a levélnek azt a részletét, amelyik az 1. rész 17. versétől a 2. rész 10. verséig terjed. Elénk ragyognak itt a reformáció által újra a világosságba állított drága kincsek: a megváltó Krisztus, mint egyetlen alap, amelyre építhetünk, akinek vére árán váltattunk meg; az egyéni újjászületés feltétlenül szükséges volta, amely az íge befogadása által történik s mely együtt jár a bűnök megtagadásával és levetkezésével; az egyház kialakulása azáltal, hogy minden egyes hívő, mint élő kő, odacsatlakozik a szegeletkőhöz, a Krisztushoz, (nem Péterhez, sem Péternek valamely utódjához!); s végül a királyi papságnak, a szent nemzetnek a képe, amelynek minden egyes tagja pap, abban az értelemben, hogy minden emberi közvetítés nélkül odajárulhat a maga bűneivel Isten elé s leteheti azokat az áldozati oltárra, Krisztus keresztiére s elfogadhatja ott egyenesen az Ur kezéből a bűnbocsánatot s az Isten gyermekévé való fogadtatás bizonyosságát. S megtalálja ezekben az ígékben minden hívő az ő elébe kiszabott feladatot is: hirdetni Annak hatalmas dolgát, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta el.

A reformáció által újra felfedezett és napvilágra hozott drága kincsek, — bár minden lélek meg tudna találni és ragadni benneteket s ragaszkodni hozzátok mindhalálig!

A BIBLIA KÖNYVEI

Zsoltárok könyve.

II.

Vannak feliratok, amelyek nem a keletkezési körülményekről, sem a zenei kíséretéről, hanem arról szólnak, hogy mikor alkalmas az illető zsoltárokat énekelni. Ott is, ahol a felírás erre nem utal, kialakult egyes zsoltárokra nézve a használati szokás. A tartalomból folyt ez. Így az 5. zsoltár reggeli, a 4. estéli zsoltár. A fogság utáni időben minden napnak megvan a maga zsoltára. A feliratból tudjuk, hogy a 92. szombati zsoltár s a 100. hálaadó zsoltár, melyet az égő áldozat bemutatásánál énekeltek.

A 120-tól egymásután tizenöt zsoltárnak a felírásában találjuk e két szót: „Grádicok éneke.” Lehet, hogy ez a jelzés elsősorban a keletkezés körülményeire, vagy a lelki háttérre mutat rá, melyben a zsoltár tartalma elhelyezendő. Eszerint e zsoltárok a Babiloniából hazatérő, hűséges zsidók ajkán születtek meg, amikor a Palesztina mellett elhúzódó arabsivatagból lépcsőszerű emelkedéssel közeltek Sion hegye felé. Lehet azonban az is, hogy itt arról az évenként megisméltendő alkalomról van szó, amikor a Földközi tenger mellékén, közel s távolban szétszórt zsidóság, zarándok csapatokba verődik és siet fel a húsvét ünnepére a szent városba élő nagy földteraszokon keresztül. Az ének egyrészt könnyítette úti fáradalmaikat, másrészt előkészítette a maga gondolatvilágával az Úr színe előtt megjelenendőket. Bizonyos, hogy a grádicok énekei különös népszerűségnek örvendtek s a későbbi keresztény olvasók figyelmét is nagyon megragadták. Nem innét

magyarázható-e az is, hogy egyik legértékesebb magyar evangéliumi énekgyűjteményünk, melyet 300 évvel ezelőtt szedegetett össze Bethlen Gábor udvari papja, Geleji Katona István kiadásában az Öreg Graduál címen lett közkedvelté?

Mindezek a feliratok nem igen szokták a biblia-olvasó kíváncsiságát felébreszteni. Annál inkább az a rövid szócska, mely a zsoltárok könyvében hetvenegyszer fordul elő: a „szela”. Nemcsak azért mert ily sokszor fordul elő. A feliratot, mint amely után tulajdonképpen kezdődik a zsoltár, egyszerűen átugorja az egyszerű biblia-olvasó. A „szela” felett azonban nem sikerül mindig úgy keresztül-siklani. Még pedig azért, mert a „szela” olyan helyen szerepel, ahol a zsoltár gondolatmenete csúcsponthoz érkezik s az érzelmek árja magasra csapdos. Az ember szinte szeretne még valamit hallani, vagy a nagy kijelentések közt csendes megállást tartani. Ha úgy vagy vele, már is bepillantást nyertél a tiokzatos „szela” lényegébe. Többet a tudósok sem tudnak róla megállapítani. A szela zenei jelzés. Az jelenti, hogy ott az ének, az emberi ajak elnémul. Egyesek szerint ugyanakkor a zenei kíséret is s így a szela teljes pauzát jelent. Mások szerint ellenkezőleg, a szela azt jelenti, hogy ott a zene teljes mértékben kitör s a hangszerek fortisszimóban játszanak. Megfigyelhetjük, hogy a szela főképp két esetben szerepel: ott ahol a nagy újjongások s ott, ahol mélységes fájdalmak jutnak szóhoz. Azért mondhatjuk, hogy a szelának kettős jelentése volt. Ahol a zsoltár lelki tartalma azt kívánta, a legharsányabb belezengetést parancsolt a hangszerekre. Ahol viszont a lelki tartalom ki-mondhatatlan fájdalmakat, vagy

már a megbékélést és csendes megnyugvást érte el: ott lehelet finom pianóra, sőt teljes elnémulásra intette a hangszereket. Mindkettőt azért, hogy segítségére legyen a léleknek, akit a kijelentések fensége, az Úr dicsőségének szemlélése megragadott s időt adjon az összetört szívűnek ahhoz, hogy felismerje, drágának tartsa a kegyelmet s megpihenhessen az Úrral való benső közösségben. Így kell nekünk ma is olvasni a szelát. Megállást tartani e kettős céllal. S nem lenne-e jó, ha sok szelát helyeznénk el a bibliában, hogy az Úr alkalmat nyerjen s minket megragadhatson s viszont mi is időt, hogy az Ő kegyelmét s békéjét magunkévá tehessük igazán.

G. A.

Kishitűség.

Egy cipőnagykereskedő szólt a lelkésznek, hogyha szűksége volna cipőre a szegényei részére, csak menjen hozzá és megkapja.

Amikor a lelkész egy szegény családot meglátogatott és az apának szólt, hogy menjen templomba, az így válaszolt: „Szívesen mennék, de nincs cipőm és mezítláb szégyelem magam”

„Szerzek én magának cipőt” — mondta a lelkész — „csak jöjjön velem.”

„De nem szívesen mennék a feleségem nélkül” mondta a férfi „és neki sincs cipője” — A lelkész megígérte, hogy ő is kap cipőt.

Erre a férfi zavartan így szólt:

„Nem tudom, hogy helyes volna-e, hogy három gyermekünket otthon hagyjuk és azoknak sincs cipőjük”.

A lelkész látva a család nehéz helyzetét megígérte, hogy mindnyájan fognak cipőt kapni.

Szorongó szívvel kereste fel a cipőkereskedőt, félt, hogy az tulságosan nagynek fogja tartani a kívánsá-

gát. Amikor elmondta aggodalmát, a kereskedő mosolyogva vezette a raktárába, amely tele volt cipőkkel és az egyik oldalra mutatva így szólt.

„A cipőket, amelyek ezekben a fokokban vannak, mind erre a célra tettem félre és ha kevés lesz, adok még”.

Megrendülve látta a lelkész, hogy milyen bizalmatlan volt a cipőkereskedő nagylelkűségével szemben. Hány-szor vagyunk Istennel szemben ilyen bizalmatlanok és kishitűek.

Egyszer mindenkinek meg kell jelenni Isten ítélőszéke előtt.

(Egy diakonissza testvér tapasztalataiból.)

Egy haldokló 40 éves asszony ágya előtt állok. Eszméletnél van. — A halál leheletét érzi — nyugtalanul hánykolódik ágyában. — Tudatában vagyok, hogy percekről van szó. — Megfogom hideg kezét, keresem a pulzusát — már nem tapintható. Az Úrhoz kiáltok: — „Uram, a lelkét!” Néhány kérdést teszek, — felel rá. — Megmondom néki, hogy az Úr Jézus szereti őt, kérdezem tovább, hogy, hát ő szereti-e az Úr Jézust — nem felel, csak szép barna szemével rám néz. „Kívánja, hogy valamit olvassak a Bibliából?” kérdeztem. Erre határozott „nem”-mel felel. „Ideges vagyok”. — Ugy érzem, mintha már is ott állana az örök Bíró előtt, szememből kigördül egy könnycsepp — nincs segítség — mintha látnám a vesszőt eltörni, — pedig ő érette is elvégeztetett a váltság. Az orvos jön, még egy injekció — legyint és szó nélkül elmegy. — Nincs segítség — a mennyei nem kell, földi már nincs. Felsikolt — „jaj! meghalok!” — még egy párat légzik — azután

nincs tovább. Már nem ideges többé: szegény asszony.

Egy másik haldokló juteszembe. 40 éves férfi eszméletlen, már egy napjafélrebeszél, haldoklik. „Uram — a lelkét, csak a lelkét — mentsd meg,“ — kiáltok.

Mintha csak felelet volna — a férfi összekulcsolja csontig lesóványodott kezeit, ajka sebesen mozog. — Közelebb hajlok — megértem; imádkozik. Kezei lehanyaglanak, nehezen légzik. — Percek vannak már csak. — Mozdulatlan, közel hajlok hozzá, megkérdezem, kívánja-e a lelkész — tegnap még hallani sem akart róla, halkán imádkozom — hátha még megérti. Imám befejezése után néhány perccel a beteg kinyitja a szemét és halkán szól: — „Áldja meg az Isten“ — aztán „hol a lelkész úr?“ — kérdi. Tíz perc múlva itt van. Beszél a lelkéssel hosszasan — azután a lelkész elmegy — csendesen elalszik örökre. Szívem telve van örömmel, egy lélek haza talált, a Bíró előtt áll és van kegyelem a számára.

Egyszer neked is meg kell állni a Bíró előtt, mi lesz a mentséged? Eltörött vessző vár-e vagy kegyelem? Tőled függ. — Isten kegyelme akar adni, — ott a halálos ágyon nagyon nehéz lesz a kegyelem után kinyújtani a kezéd — talán időd sem lesz rá, azért fogadd el ma!

Sz. G. d. t.

Példázat.

Egy szép, városi ház kapuján csengettek. A leány kinyitja az ajtót. „Ki az?“ — kérdi, a komoly, méltóságteljes, de nagyon nyájas férfi így felel: „Én vagyok a Megváltó, Jézus a nevem.“ „Mit óhajt?“ — „Bűnösöket keresek“, — felelt Jézus — „vannak ebben a ház-

ban?“ — A szolgáló bemegy, a Megváltó az ajtó előtt állva marad. A leány így szól bent: „Kint áll valaki és azt kérdezi, hogy laknak-e itt bűnösök“. Bent nagyon megbotránkoztak ezen a kérdésen: „Mondd meg, hogy rossz helyre jött. Ebben az utcában csak becsületes emberek laknak. Ma este estély lesz itt nálunk és előkelő vendégeink lesznek. Az édesapám magas állásban volt, . . . de mit is izgatom fel magamat felesleges módon. Mondd meg annak az úrnak, hogy menjen máshova“.

Csendesen és nyugodtan vár kint az Úr Jézus. Amikor meglátja a leányt, így szól: „Nos, laknak itt bűnösök?“

Zavartan feleli a leányka: „A nagysága izeni, hogy itt csak becsületes emberek laknak!“ — „Csak becsületes emberek? Sajnálom“ — mondta a komoly idegen.

„Sajnálom“ — hangzott egész nap a leány lelkében. Később megkérdezte a nagysága, hogy elment-e már az a toladó ember? „El“ — felelte a leány. „Mit mondott?“ — kérdezte az asszony: „Csak becsületes emberek? Sajnálom!“ — Fejcsóválva ment be a nagysága és este elmondta az előkelő társaságban. Ott is nagyon csudálkoztak.

De hol van Jézus? Nem sok idő múlva, egy ház előtt látjuk. Az ajtó felett ez a mondás látható: „Én és az én házam az Úrnak szolgálunk“. Jobb oldalt az ajtó mellett, egy missziói persely van.

Jézus kopogtat és ugyanazt kérdezte, mint előbb. A leány eltűnt és így szól: „Kint van valaki és azt mondja, hogy ő Jézus. Kérdezi, hogy van-e itt bűnös?“

„Ez a Megváltó“ — mondja a házigazda. „Magam megyek ki“. Siet és útközben azon gondolko-

zik, hogy hogy vendéghelné meg az Urat. De amikor megáll a csendes, komoly férfi előtt, elrepülnek a gondolatai.

Nem tud felelni a kérdésre, nyögve, akadozva, anélkül, hogy tudná, hogy mit mond, kérdezi: „Uram, ki vagy és mit akarsz?” Erre felhangzik a komoly és szeretetteljes felelet: „Én vagyok Jézus, aki te érted meghalt és azután feltámadt. Elhagytam a trónust odafent az atyai hajlékban és jöttem megkeresni az elveszett bűnösöket. Laknak ebben a házban bűnösök?” Ezeknél az utolsó szavaknál, mintha visszatért volna az élet a házigazda vonásaiba. Úgy érezte, mintha megint az iskolában volna és a tanítónak felelne. „Igenis nincs közöttünk különbség, mi mindnyájan bűnösök vagyunk és nincs semmi, amivel Istennek dicsekedhetnénk” Azután, mint aki a leckét jól elmondta, fellelegzett.

De az Úr Jézus, úgy látszott, mintha nem lett volna megelégedve. Mintha mindebből semmit sem hallott volna, tette fel újra a kérdést: „Laknak itt bűnösök?” „Hogy laknak-e itt bűnösök?” — volt a felelet, — „Bűnös, hogyne bűnösök vagyunk mindnyájan. Különböző módon vétkeztünk, gondolatban, szóban, cselekedetekben. Természetesen nagy bűneink nincsenek, nem lopunk, nem vagyunk részegesek, házasságtörők. Nincs a földön senki, aki ne vétkezne.”

„Úgy, akkor itt laknak bűnösök, valódi bűnösök?” „Nem, Uram, én soha semmi valódi bűnt nem követtem el, megkérdezheted a szomszédokat.” „Tehát nem vagy bűnös? Akkor tovább kell mennem, mert én valódi bűnöst keresek.” Az Ur elfordult és tovább ment, a jámbor bűnös úgy érezte, mintha vissza kellene hívnia az Urat. De torkán

akadt a szó és lehajtott fejjel ment vissza a házba. Most jutott eszébe, hogy mindabból a szépből, amit az Úr fogadására el akart mondani, semmit sem mondott, hanem az Urat az ajtó előtt hagyta állani. Ezt elmondta magának újra és újra, amíg a könnyek végigperegtek az arcán.

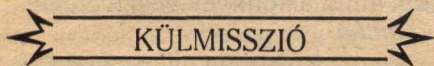
Az Ur továbbment, az útja egy vendéglő előtt vitt el. Bekopogott, a főpincér ur jött ki. Tetőtől talpig végignézte az idegent, azután így szólt: „Mit óhajt?” „Bűnösöket keresek.” „Nagyon sajnálom” — felelte a főpincér, „de a mi vendégeink közt nincsen ilyen. Amint talán ismeretes ön előtt, a mi vendéglőnk ebben a városban egyike a legjobb helyeknek és nálunk csak jobb vendégek vannak. Hopp, most jut eszembe, hogy ma reggel az első vonattal érkezett Nagy, ez a szegény flótás most került ki a fogházból. Haza szeretne menni. Nagyon mélyre sülyedt, el se lehet mondani, hogy mit csinált. Behívtam és adtam neki egy pohár sört, de nem nyúl semmihez sem és úgy ül ott, mint a megtestesült nyomorúság. Ha talán vele akar az úr beszélni?” „Vezesd hozzám!”

A hontalan csavargó kijött az Urhoz. Később így mondta el a bűnös beszélgetését az Urral.

Az Ur: Bűnös vagy? Bűnös: Vétkeztem Isten ellen. Az Ur: Nagyok a bűneid? Bűnös: Vétkeim oly nagyok és oly súlyosak, hogy földre nyomnak. Az Ur: Nyomorultnak érzed magad? Bűnös: Nagyon. Az Ur: Vágyol békesség után? Bűnös: Uram, te látod az én szívemet. Az Ur: Hiszel Isten Fiában? A bűnös: Ki az Uram, hogy higyjek benne? Az Ur: Láttad is őt és aki beszél veled, az az. Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó. Halott voltam és lásd, íme élek és nálam van az

életnek és halálnak a kulcsa. Lásd, téged kerestelek és meg is találalak. Megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy. Hiszed ezt? A bűnös: Hiszem, Uram.

Az Ur: Eredj el és többé ne velkezzél!

Vak és mégis látó.

Korea Pyeng Jang nevű városában lakott egy Keel nevű ember (Keel azt jelenti, reményteljes). Az utóbbi időben majdnem teljesen megvakult. Az emberek sajnálkoztak felette és azt mondták: „szegény ember, azelőtt látott és most nem lát”, ha meghallja így szól: „fordítva van a dolog, azelőtt vak voltam, és most látok”.

Keel most 40 éves, írja egy misszionárius. Pogány házban nőtt fel, ahol a halottak szellemét imádják és teljes sötétségben élnek. Már ifjú korában sejtette, hogy kell lenni egy túlvilági lénynek, aki mindent igazgat. Olvasta Konfucius könyveit, de ott nem talált feleletet a kérdéseire.

Keel két barátjával, akik szintén komolyan vágyódtak, kiment az erdőbe és néha száz napig is imádkoztak és keresték Istent. Bőjtöltek és imádkoztak. Egyszer Kim, Keel barátja, Pyeng Jangba ment és ott hallott a keresztyének Istenéről. Megismerte az Ur Jézust és átadta neki a szívét. Mikor Keel ezt meghallotta, valósággal magán kívül volt és fájdalmasan így kiáltott: „Óh, barátom, miért hagytad magad elcsábítani? Hiába volna minden bőjtölésünk, imádkozásunk? Fordulj meg, amíg nem késő!” De Kim így válaszolt: „Nem, ebből nem engedek. Hisz megtaláltam azt, ami után vágyódtam és boldog vagyok.”

Keel így mondja tovább: „Nem tudtam, hogy mit tegyek? Imádkozzam annak a Jézusnak a nevével az ajkamon, aki a barátomat boldoggá tette? Ezt lehetetlennek gondoltam. Kétségbeestem. A hetedik éjszakán történt, hogy úgy hallottam, mintha valaki a nevemet mondaná. Hirtelen, felemelkedtem és körülnéztem. Körülöttem csodálatos fény volt. És ugyanolyan világosság lett egyszerre s lelkemben is. Csend és nyugalom költözött a lelkembe. Örömkönyvekben törtem ki. Imámra megjött a felelet. Istent, akit évek óta kerestem, megtaláltam.” Minél jobban megvilágosította Isten a lelki szemeit, annál jobban vesztette el testi látását. Nem panaszkodott, csak az volt nehéz neki, hogy a Bibliát nem tudta olvasni. Ez olyan fájdalommal töltötte el őt és barátait, hogy térden állva könyörögtek Istennek, hogy adja vissza a szeme világát.

Egy missziói orvos megoperálta. Mielőtt hozzáfogott az operációhoz, imádkozott Keellel. A hit és ügyesség győzött és végre hosszú idő után lehullott a lepel és Keel újra olvashatta a Bibliáját.

Isten kegyelme megváltoztatta a koreai Keel életét, nem kereste többé Istent, hanem boldogan tett bizonyosságot mindenki előtt, hogy megtalálta.

GONDOLATOK.

Jézus királyokká tett bennünket: nekünk uralkodnunk kell, de uralkodni térden állva. Térdelve végezzük királyi feladatunkat. Nagy hatalmunk van a földön. Isten gyermekének, ha helyesen áll Istenével szemben, nagyobb hatalma van, mint bármely miniszternek.

(Steinberger)

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Nov. 16. És. 55:6—16. Máté 20:29-34. Mily nehezen tudja meg az ember azt, hogy Isten gondolatai és útai mások, mint az ő gondolatai és útai és pedig magasabbak, jobbak, tökéletesebbek. Azért fogadjátok el a kevély emberi szív olyan nehezen az Úrtól jövő gondolatokat s az Úr által kijelölt utat, mert a maga gondolatait és útait vagy azonosnak gondoljátok az Uréival, vagy jobbaknak azoknál. Csak alapos megalázkodás és megtérés gyógyít ki bennünket ezekből a végzetes tévedésekből s juttathat el oda, hogy magunkon tapasztaljuk meg, amit az Úr itt a 12. és 13. versben ígér.

Nov. 17. És. 57:15—21. Zsolt. 85:9—14. Óh, milyen szörnyű volna, ha Isten mindörökké megtartaná ellenünk való haragját bűneink miatt! Ha nem volna út és mód, hogy tőle bocsánatot és megengesztelődést nyerjünk! De hála az Urnak, van út és mód, maga az Úr készítette ezt el. A bűnbánó szív, amely alázatosan keresi Isten bűnbocsátó arcát, megtalálja azt. Megtalálja a Golgotán, a Krisztus keresztségének lábánál. Ott van a gyógyulás, a vizsgálat, a békesség! Ott csordul ki a bűnbocsánatot és békességet talált szívből a hálaadás. Eljutottál-e már lélekben a Golgotához? Ha még nem, siess oda!

Nov. 18. Máté 9:18—26. Kol. 1:9-14. Ján. 10:23—30. I. Thess. 5:14—24. Szavakkal is lehet és kell is bizonyosságot tenni arról, ami bennünk él, de még inkább cselekedetekkel. A cselekedetek, az élet, többet mondanak, mint a szavak. Az Úr Jézus is nemcsak hirdette az Atya akaratát, hanem cselekedte is azt. Annál nagyobb volt azoknak a bűne, akik látták ezeket a cselekedeteket és mégsem hittek. Ma is vannak ilyenek sokan. Az Úr ismeri őket, s ismeri az Ővéit is. Vajjon téged kinek ismer?

Nov. 19. Zsolt. 36. Jak. 1:1—15. Milyen lelki sötétségben jár az ember, míg az Úrnak világossága belé nem hatol a lelkébe. Az Úr Jézus bizonyára azért gyógyította olyan előszeretettel a vakokat, hogy ezzel is rámutasson arra, hogy Ő a világ világossága, az egyetlen forrás, amelyből mi is világosságot meríthetünk. S Ő az élet forrása is. Aki nem merít ebből a forrásból: az még halva van az ő bűneiben, az még nem ismerhette meg Istennek égisz éró kegyelmét és a felhőkig éró hű-

ségét. Jézus az út, amely ehhez a kegyelemhez és hűséghez vezet. Lépj erre az útra, s ha már rajta vagy, le ne térr róla soha!

Nov. 20. És. 59:1—8, Jak. 1:16—27. Mi választhatja el az embert Istentől? Egyesegyedül csak a bűn. Ez az a nagy akadály, amely gátat von közéjük. Ennek az akadálnak kell eltávolíttatnia. Ezért halt meg a Krisztus. Az Ő vére törli el a bűnt, ha odavisszük azt bűnbánattal az Ő keresztségéhez. Enélkül folyvást csak tápláljuk önmagunkban a bűnt, mert a bűn újra bűnt szül s a bűn toronymagasságra növekedik életünkben. De Krisztus vére képes a bűnök sokaságát is elfedezni, eltörölni.

Nov. 21. És. 59:9—21. Jak. 2:1—13. Megragadó szavakkal festi itt az ige az ember lelkiállapotát, akinek nincs közbenjárója Istennél, s aki így hiába keresi a békesség és igazság útját, nem talál rá, csak sötétben tapogatózik. De mindazok számára, akik őszinte szívvel és kitartással keresik a világosságot, fölhangzik már az őtestamentomban is a vigasztaló ígérete: „eljő a Megváltó azok számára, akik megtérnek.” A mi számunkra ez már nemcsak biztató ígéret, hanem beteljesült bizonyosság. Eljött a Megváltó, megtértél-e hozzá?

Nov. 22. És. 60:1—12. Jak. 2:14-26. „Kelj föl, világosodjál” ez a parancs mindenki számára, akihez eljutott a világosság. Ez a parancs szól az egyes keresztyén embernek, az szól a keresztyének közösségének, a keresztyén egyháznak. Úgy föl kellene ezeknek kelni és világítani, hogy a pogány világ is meglássa a világosságot és odaseregelen, hogy magába vegye ezt a világosságot s világíthasson ő is. Mennyi vád illetheti ezen a téren a keresztyéneket, a keresztyén egyházat. Mily soká elzárták a világosságot a pogányok elől, mert ők maguk sem világítottak. Hála az Urnak, most már van ébredés. Kezd derengeni a hajnal. Sietessük elérkezését mindnyájan!

Nov. 23. És. 60:13—22. Jak. 3. Isten népének meg van ígérve, hogy azok, akikről most gúnyt és üldöztetést kell szenvednie, egykor eljönnek és megszégyenülve fognak előtte leborulni. De milyen türelmetlenül tudják a keresztyének ennek az ígérletnek a beteljesülését kívánni! Mennyit nyögnek és jajgatnak a hitetlenektől szenvedett sérelmeik miatt. Pedig

a szenvedések csak ideigvalók, a dicsőség pedig örökkévaló lesz. Nem bízathatna-e bennünket ez az ígéret több türelmre, csendességre és kitartásra?

Nov. 24. És. 61. Zsolt. 39: 5—14. Erre a próféciára hivatkozik az Úr Jézus, mikor bemegy a názareli zsinagógába Irást olvasni. (Luk. 4: 16—21) Világosan kifejezi, hogy ez a prófécia ÓrOLA szőlő és Óbenne teljesült be. De sajnos, Izrael népével nem azonosíthatta magát az Úr, hogy ezen a népen teljesüljenek be azok az ígéretetek, amelyek azok számára vannak adva, akik elfogadják az Ó szeretetteljes és önfeláldozó szolgálatát. Ez a drága örökség reánk szállt, pogányokból lett keresztyénekre. Becsüljük meg és éljünk vele Istenünk akarata szerint.

Nov. 25. Máté 24: 15—28. I. Thess. 4: 13—18. Ján. 5: 19—29. Zsid. 10: 32—39. A Szentháromság-Istennek egységét legjobban így tudjuk megérteni, ha megvizsgáljuk mennyire egyakaratos uralkodik közöttük. Mindegyik isteni Személynek megvan a maga külön hivatása, de azok teljesen egybeolvadnak az akarat tökéletes egységében. Ezért van, hogy egyoldalulag csak az Atyában hinni nem elegendő az üdvösségre. A Fiú nélkül és a Szent-Lélek nélkül nem juthatunk az Atyához. A Fiú az út s a Lélek a vezető erre az útra.

Nov. 26. Zsolt. 37: 1—17. Jak. 4. Sokszor úgy tetszik a földi életben, mintha a gonoszoknak jobban menne dolguk, mint az igazaknak. De aki mélyebben beletekint a dolgokba, aki ismeri a Szentírást s annak a világlátásban néz mindent, az tudja, hogy ez csak látszat. Az igazak mellett ott áll az Úr, s Ó egymaga többet számít, minden emberi segítségnél és minden világi szerencsénél. Bizzál és gyönyörködjél Óbenne és csakhamar megszerzed ezt a tapasztalatot.

Nov. 27. És. 62. Jak. 5: 1—11. Az ótestamentomi zsidó nép közt voltak, akiknek ajkán sohasem szünt meg az imádság, akik éjjel-nappal kiáltottak az Úrhoz s emlékeztették Ót ígéreteire. Nem rajtok mult, ha az Úr nem hallgathatta meg kérésöket, de az Úron sem, hanem egyedül

a makacs, engedetlen szívű népen. De Izrael engedetlensége dacára is eljött a Szabadító s neki ma is van népe, ha más nemzetek fiából kellett is összeválogatni. S vajjon ebben a megváltott népben vannak-e hűséges őrizők, buzgó és kitartó imádkozók? Mert mindezekre ma is nagy szükség van.

Nov. 28. És. 63: 1—10. Jak. 5: 12—20. „Rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni,” mondja az új-testamentomi író. (Zsid. 10:31.) Rettenetes dolog lesz az ítélet azok számára, akik az Urat elvetették, akiket Ó bűsülésében és haragjában meg fog taposni. Boldogok, akik megmenekülnek ez ítéletől, akiket az Úr kegyelme megváltott, s akik ezt a megváltást hittel elfogadták, s arra néznek, aki az Ó szenvedéseiket, bűneiket és bűneik büntetését viselte. De jaj azoknak, akik még ezután is engedetlennek válnak és megszorítják az Ó szentségének Lelkét!

Nov. 29. És. 63: 11—19. Kol. 1: 1—14. Kimeríthetetlen az Úrnak a kegyelme! Meg-megújul még azokon is, akik újra meg újra hűtelenné lettek hozzá. Fölbreszti bennök a bűnbánatot, a fájdalmat, afölött, hogy eltévelyedtek, s kicsalja ajkairól a segélykiáltást, a szabadulás után való vágyának a kiáltását. Így tett újra meg újra Izrael népével, így tesz ma is az övéivel. De bár lenne ez a fájdalom, ez a büntület olyan mélységes, hogy ha gyógyásra talál, többé visszaesés ne fordulhatna elő!

Nov. 30. És. 64. Kol. 1: 15—23. A bűnbánatnak a legmélyebb hangjai szólnak meg ebben a részben. Óh, ha ilyen bűnbánat tudna ébredni a magyar népben! Ha meg tudná tölteni a magyar szíveket is a maguk tisztátalanságának és álnokságának a tudata! Milyen hamar földerülne akkor a nap a sötéttségben és gyászban ülő nép felett! Mily hamar fölragyogna előtte a Krisztus, s Ó általa az a bizonyosság, hogy Isten a mi szerető, gondviselő Atyánk, aki nem hagyott el bennünket, hanem meg akar menteni, de nem a mi gondolataink, hanem a saját szeretetteljes és tökéletes gondolatai szerint.

Vargha Gyuláné

.....

Ha egy zsebóra rosszul jár, az megtévesztheti a tulajdonosát, de ha a toronyóra jár rosszul, akkor az egész város félre van vezetve. Ilyen toronyórák az igehirdetők. Sokan igazodnak utánok, s ha ők rossz úton járnak, sokakat bűnbe visznek.